

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 582/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 czerwca 2022 roku w sprawie sygn. akt VII K 617/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1) zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów nie uwzględniającą zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

życiowego jak też poprzez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego, ustalonych na podstawie osobowych źródeł dowodowych - w postaci zeznań świadków R. R. (1), S. A., W. K. (1), G. S., P. K. (1) i F. S., złożonych w toku kontroli karnoskarbowej, oraz dokumentów sporządzonych przez uprawnione organy Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. i przypisanie jednocześnie szczególnej wagi wyjaśnieniom oskarżonego oraz jednemu w istocie dowodowi z dokumentu, w tym opinii biegłego z zakresu organizacji, zarządzania i rachunkowości jednostek gospodarczych i przedsiębiorstw rolniczych, co w konsekwencji miało wpływ na treść orzeczenia.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ

na jego treść, polegający na uznaniu, że dowody ujawnione na rozprawie głównej, a w szczególności dowody z zeznań świadków R. R. (1), S. A., W. K. (1), G. S., P. K. (1) i F. S., złożonych w toku kontroli karnoskarbowej oraz dokumenty sporządzone przez uprawnione organy Urzędu Kontroli Skarbowej i ustalone na ich podstawie okoliczności w postaci niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania zakupionego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej oleju opałowego jako paliwa silnikowego, nie są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s., podczas gdy dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do jednoznacznego wniosku, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Podniesione w apelacji zarzuty należy omówić łącznie, gdyż skarżący, w oparciu o te same argumenty zarzuca dokonanie przez Sąd Rejonowy błędnej i niepełnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co w rezultacie spowodowało – zdaniem skarżącego – poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie zarzucanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego.</p> <p>Wbrew twierdzeniom skarżącego, stwierdzić jednak należy, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, w zakresie czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia są prawidłowe, gdyż stanowią wynik, nie budzącej żadnych zastrzeżeń i zgodnej z art. 7 k.p.k., oceny</p>	

zebranych w sprawie dowodów.

Apelacja nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji mają w istocie charakter polemiczny i opierają się na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów.

Nie można w żaden sposób podzielić twierdzeń skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Stwierdzić natomiast należy, iż Sąd I instancji wnikliwie, zgodnie z art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przekonywująco wykazał dlaczego

jednym dowodom należało dać wiarę, a innym z kolei – waloru takiego odmówić.

Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną zgromadzonych w sprawie dowodów.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd meriti nie popełnił błędu poprzez pominięcie przy wyrokowaniu części przeprowadzonych w sprawie dowodów. Jeżeli chodzi o „dokumenty sporządzone przez uprawnione organy Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł.”, to przede wszystkim skarżący nie precyzuje, o które dokumenty chodzi. Przy aktach sprawy liczących osiem tomów (plus 6 tomów akt związkowych II K 768/12 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim oraz 20 segregatorów i teczek załączników), dokładne wskazanie, o jakie dokumenty skarżącemu konkretnie chodzi, w tym wskazanie numerów kart, na

których miałyby znajdować się zapisy potwierdzające, że samochody w firmie oskarżonego, w okresie objętym zarzutem, napędzane były olejem opałowym, jawiło się jako oczywiste. Znajac sumiennosc autora apelacji, Sąd Okręgowy oczywiście nie podejrzewa go o nieznajomosc materiałów zgromadzonych w sprawie. Taka „ogólnikowość” omawianego tu zarzutu świadczyć raczej może o tym, że skarżący w istocie nie potrafił wskazać na konkretne dokumenty, z których miałyby wynikać okoliczności potwierdzające tezę aktu oskarżenia i które zostałyby pominięte przez Sąd I instancji przy ferowaniu wyroku.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na k. 1544 – 1552, bardzo szczegółowo odniósł się do stanowiska (...) wyrażonego w decyzjach

administracyjnych i wskazał powody, dlaczego wnioski wysnute przez organ kontroli skarbowej nie mogły przekonać tegoż Sądu, co do zasadności zarzutu II aktu oskarżenia. Skarżący we wniesionej apelacji nie wykazał, w którym miejscu rozumowanie Sądu Rejonowego było błędne, czy też nielogiczne.

Natomiast z samego faktu, że organ kontroli skarbowej wydawał niekorzystne dla oskarżonego decyzje (z których zresztą żadna do tej pory nie zdołała się uprawomocnić), nie może automatycznie przesądzać o wyniku sprawy karnej. Jest to kwestia oczywista, omówił to szczegółowo Sąd meriti i nie ma potrzeby powtarzać tu tejże argumentacji.

Zgodzić się należy z Sądem I instancji, iż w świetle dowodów zgromadzonych w sprawie, organ kontroli skarbowej wyciągnął zbyt daleko idące i nieuprawnione wnioski, co do tego, że oskarżony wykorzystywał

zakupiony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej olej opałowy, jako paliwo silnikowe.

Zauważyć należy, że w trakcie przeprowadzanych kontroli inspektorzy celni i skarbowi nie stwierdzili, aby w bakach pojazdów G. L. był zatankowany olej opałowy oraz by takiego rodzaju olej znajdował się w zbiornikach podłączonych do dystrybutora, oddalonego o około 300 metrów od budynku gorzelni. Zamiast tego, organ kontroli skarbowej dokonał obliczeń ilości przejechanych kilometrów przez samochody należące do oskarżonego i porównując otrzymany wynik z udokumentowanymi ilościami zakupionego dla G. L. oleju napędowego doszedł do wniosku, że tenże olej napędowy nie wystarczał do przejechania obliczonej ilości kilometrów, ergo musiały one jeździć na oleju opałowym lub innym paliwie nieustalonego pochodzenia. Tyle tylko, że przy

dokonywaniu tego rodzaju obliczeń organ kontroli skarbowej popełnił szereg błędów, co zostało dokładnie i przekonywująco wypunktowane przez biegłego z zakresu organizacji, zarządzania i rachunkowości jednostek gospodarczych i przedsiębiorstw rolniczych (...). W tym miejscu należy zaznaczyć, iż opinia biegłego została uznana przez Sąd Rejonowy jako pełna oraz jasna i nie była ona kwestionowana przez skarżącego we wniesionej apelacji. Z opinii biegłego R. B. wynika w szczególności, że organ kontrolny nie zabezpieczył tachografów samochodów G. L., na podstawie których można było ustalić dane istotne dla pracy kierowcy i ruchu pojazdu oraz jego lokalizację przez (...). Miał tego, pracownicy (...) oparli się na kartach (...). Nie zgromadzili jednak wszystkich kart (...) za 2010 rok. Przede wszystkim jednak nie analizowano szczegółowo uzyskanych kart (...), opierając się

na danych z ich nagłówków, o czym świadczą braki podliczeń faktycznego czasu jazd pojazdów w poszczególnych miesiącach i faktycznej ilości przejechanych kilometrów w każdej karcie. Tymczasem wykazane przez kartę (...) odległości, urządzenie ustala poprzez przemnożenie średniej prędkości pojazdu np. 60 km/h przez ilość godzin nominalnej jazdy, w których samochód przejechał choćby metr, a odległość wykazana, to nie przejechane kilometry, tylko możliwe do przejechania ze średnią prędkością 60 km/h. Inne błędy wytknięte przez biegłego to m.in. przyjmowanie zawyżonych odległości pomiędzy niektórymi miejscowościami, przyjęcie, że samochody zawsze wyjeżdżały z L. i wracały do niego każdego dnia, brak korelacji przyjętych przebiegów pojazdów z czasem pracy kierowców.

Biegły R. B.
dokonując

własnych,
skrupulatnych
obliczeń całkowicie
zakwestionował
wyczenia (...)
Ł. o przejechaniu
w 2010 roku
przez kierowców G.
L. aż 594.885
km. Natomiast dla
przejechania
wyliczonych przez
biegłego kilometrów
(133.950 km.),
wystarczająca była
udokumentowana
ilość 53188,71 litrów
zakupionego przez
firmę oskarżonego
w 2010 roku
oleju napędowego.
Wbrew
twierdzeniom
skarżącego Sąd
Rejonowy wcale
nie przyjął tu
ilości 70.000 litrów
opierając się
wyłącznie na
wyjaśnieniach
oskarżonego. Takiej
ilości zakupionego
oleju napędowego
również nie rozważał
biegły R. B.,
opierając się na
dokumentach
zakupu tego paliwa.

Drugim błędnym
założeniem (...)
było przyjęcie, że
olej opałowy był
w ogóle zbędny w
G. L., skoro przy
produkcji destylatu
wykorzystywano
kocioł parowy
opalany węglem.
Postępowanie

dowodowe przeprowadzone przez Sąd Rejonowy wykazało jednak, że kocioł parowy używany do cyklu technologicznego, opalany był zarówno węglem kamiennym jak i olejem opałowym.

Możliwość przedstawiania się na różny rodzaj opału wynikała nie tylko z technicznych możliwości kotła, ale także było to realizowane w praktyce, co wynika z zeznań przesłuchanych świadków jak: M. C., K. Ś., A. M. i P. R.. Ponadto biegły R. B. wyliczył, że do wyprodukowania w 2010 roku destylatu w G. L. nie byłby wystarczający węgiel zakupiony przez firmę oskarżonego, a zatem prawdą jest, że w zależności od potrzeb, przedstawiano kocioł na inny rodzaj opału, tj. na olej opałowy.

Jak wynika z powyższych rozważań, żaden dowód z dokumentów nie wskazywał, że w 2010 roku w G. L. w samochodach ciężarowych używano oleju opałowego lub

oleju, niewiadomego pochodzenia”, zamiast oleju napędowego, przez co nie odprowadzono należytą akcyzy. Z tego materiału dowodowego wywieść należało wręcz wniosek przeciwny, sprzeczny z założeniami tezy aktu oskarżenia. Nawiązując jeszcze do paliwa niewiadomego pochodzenia, godzi się zauważyć, że w związanej z niniejszą, sprawie II K 768/12 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim oskarżonemu postawiono właśnie zarzut nielegalnego wytwarzania paliwa. Sprawa ta zakończyła się prawomocnym wyrokiem uniewinniającym.

W rezultacie, jedynym dowodem przemawiającym za słusznością zarzutu II aktu oskarżenia mogły być wyłącznie zeznania świadków. Jednakże wszyscy, licznie przesłuchani przez Sąd Rejonowy świadkowie zaprzeczyli okoliczności, aby w okresie objętym

zarzutem w G. L. istniała praktyka używania do napędu samochodów oleju opałowego (ewentualnie nie posiadali oni wiedzy na ten temat).

W tym zakresie skarżący powołuje się w apelacji na dowód z zeznań świadków R. R. (1), S. A., W. K. (1), G. S., P. K. (1) i F. S., złożonych w toku kontroli karnoskarbowej.

Jeżeli chodzi o pierwszego z tych świadków, to chodzi tu zapewne o R. R. (2), a nie R.. Świadek ten – jak wskazuje lektura akt – w ogóle jednak nie był przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego. Został on zgłoszony przez obronę dopiero w toku postępowania sądowego (k. 1053) i przesłuchany przez Sąd Rejonowy stanowczo zaprzeczył, jakoby kiedykolwiek w G. L. używał oleju opałowego jako paliwa do ciężarówki (k. 1067).

Pozostali świadkowie rzeczywiście byli przesłuchiwani

przez organ kontroli skarbowej. Jednakże w zeznaniach świadków S. A., W. K. (2) (a nie K.) i G. S., złożonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego, próżno szukać okoliczności obciążających oskarżonego. Świadczy ci nie potwierdzili, aby w G. L., a tym bardziej w okresie objętym zarzutem, samochody ciężarowe jeździły na oleju opałowym. Nie wiadomo, dlaczego skarżący w kilku miejscach uzasadnienia apelacji uparcie podnosi, że S. A., W. K. (2), G. S. oraz S. (...) złożyli zeznania, z których miało wynikać, że jeździli na oleju opałowym, a Sąd meriti nie chciał wziąć tych zeznań pod uwagę.

Jeśli chodzi o świadka P. K. (2) (a nie K., jak wskazuje się w apelacji), to rzeczywiście, będąc przesłuchany przez funkcjonariusza celnego w dniu 28.03.2012 roku zeznał, że nalewał do swojej ciężarówki olej opałowy i jeździł na tym

paliwie. Jednakże na rozprawie w dniu 8.05.2013 roku w toku postępowania II K 768/12 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, wycofał się z tych stwierdzeń, podając, że został on wtedy nakloniony do pomówienia oskarżonego, przez pozostającą z nim w konflikcie żonę M. J.. Także będąc przesłuchany przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie, świadek ten nie potwierdził swoich zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

Drugi ze świadków początkowo obciążających oskarżonego – F. S., zeznając przed sądem w dniu 8.05.2013 roku (w sprawie II K 768/12 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim), także nie potwierdził większości swoich zeznań z postępowania przygotowawczego. Wytłumaczył to tym, że w trakcie składania pierwszych zeznań w dniu 27.10.2011 roku miał pretensje do oskarżonego, w związku z

wypowiedzeniem
mu umowy o
pracę tuż przed
emeryturą oraz
wskazał na warunki
w jakich został
przesłuchany przez
funkcjonariuszy
celnych. Okazuje
się, co zresztą
wynika z analizy
dokumentacji
zabezpieczonej w
sprawie II K
768/12, że świadek
był przesłuchiwany
miedzy godz. 16.05,
a 19.55, a w
tym czasie o godz.
17.00 i pomiędzy
godz. 18.30, a
19.00 brał udział w
innych czynnościach
procesowych.
Utrudniło to
świadkowi zarówno
możliwość należytej
koncentracji,
zachowania ciągu
wypowiedzi i
kontroli nad tym co
jest protokołowane.
Nie wiadomo, czy
przesłuchiwany
czytał protokół przed
podpisaniem, czy też
odczytano mu jego
zaprotokołowane
zeznania, gdyż w
protokole nie zostało
to wyraźnie
zaznaczone. Dodać
też należy, iż
w toku pierwszego
przesłuchania, w
trakcie kontroli
służb celnych i
skarbowych,
świadek F. S.
przesłuchiwany był

przez funkcjonariuszy celnych głównie na okoliczność podejrzeń o nielegalne wytwarzanie paliwa na terenie G. L.. Pomimo, że zeznania świadka F. S. były w tym zakresie niemal koronnym dowodem, zarzuty postawione oskarżonemu J. J. okazały się jednak bezzasadne i został on prawomocnie uniewinniony w sprawie II K 768/12 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim. To również dobitnie wskazuje, jaką wartość dowodową miały zeznania świadka F. S., złożone w trakcie kontroli celno – skarbowej w dniu 27.10.2011 roku. Świadek ten, przesłuchany przez Sąd Rejonowy w rozpoznawanej tu sprawie, w całości podtrzymał swoje zeznania złożone w postępowaniu jurysdykcyjnym w sprawie II K 768/12 i opisał jak w rzeczywistości wyglądała kwestia używania w G. L. oleju opałowego i napędowego. Z zeznań tych nie można wnioskować

o niezgodnym z przeznaczeniem wykorzystywaniem oleju opałowego w firmie oskarżonego w okresie objętym zarzutem.

Sąd meriti dostrzegł i ocenił zeznania świadków P. K. (3) oraz F. S. złożone w toku postępowania przygotowawczego i w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 1532), wskazał z jakich względów uznał, że na wiarę zasługują ich późniejsze zeznania składane przed sądem, zarówno w sprawie II K 768/12, jak i sprawie niniejszej. Uznając jedne z dowodów za wiarygodne, a inne za niewiarygodne, sąd kieruje się zasadą swobodnej oceny dowodów, która nie daje podstaw do jakiegos apriorycznego preferowania lub dyskwalifikacji jednych z nich na rzecz drugich, i to tylko dlatego, że uzyskano je na określonym etapie postępowania. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż sąd ma prawo dać wiarę zarówno zeznaniom złożonym w

postępowaniu
przygotowawczym –
wbrew odmiennym
twierdzeniom na
rozprawie – jak
też odwrotnie: może
uznać za wiarygodne
zeznania złożone
na rozprawie, a
odrzuć zeznania
złożone w toku
postępowania
przygotowawczego,
byleby stanowisko
swoje w tym
przedmiocie
należycie i
przekonywająco
uzasadnił i byleby
ocena tych dowodów
była wszechstronna i
wnikliwa, zgodnie z
zasadami
doświadczenia
życiowego i
zebranych w
sprawie dowodami.
Obowiązująca
procedura nie
przewiduje
wartościowania
dowodów, ich
hierarchii ani
dawania prymatu
dowodom
korzystnym dla
oskarżonego nad
dowodami
przemawiającymi na
jego niekorzyść, ani
też preferowania
dowodów ze
śledztwa nad
dowodami z
rozprawy. Wybór
dowodów
wiarygodnych jest
rzeczą sądu w
ramach ich
wszechstronnej

oceny i analizy kryminalistycznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.07.1977 roku - V KR 92/77; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4.12.2002 roku - II AKa 321/02).

Dodać jeszcze należy, że zeznania świadków P. K. (2) i F. S. złożone przed organem karnoskarbowym, pozostają nie tylko w sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków, ale przede wszystkim nie znajdują potwierdzenia w dowodach z dokumentów. Biorąc to wszystko pod uwagę nie można zgodzić się z zarzutem apelacji, iż Sąd I instancji niezasadnie nie oparł się na tychże zeznaniach.

Nie można też zgodzić się ze skarżącym, co do dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny wyjaśnień oskarżonego. Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podał przekonywujące powody, dla których dał wiarę (i

w jakim zakresie) wyjaśnieniom oskarżonego. Zauważyć należy, iż wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczał, aby w G. L. samochody ciężarowe używały jako paliwa oleju opałowego, pozostają w zgodnej korelacji ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, zweryfikowaną przez biegłego z zakresu organizacji, zarządzania i rachunkowości jednostek gospodarczych i przedsiębiorstw rolniczych oraz zeznaniami świadków, uznanymi przez Sąd I instancji jako wiarygodny materiał dowodowy.

Reasumując, w toku niniejszego postępowania nie przedstawiono na tyle przekonującego dowodu, który mógłby – nie naruszając fundamentalnej zasady domniemania niewinności i nakazu tłumaczenia wątpliwości ma korzyść oskarżonego – obalić jego

twierdzeń, że nie było takich sytuacji, aby zakupiony dla G. L. olej opałowy był wykorzystywany jako paliwo silnikowe do napędu samochodów.

Przypomnieć należy, iż według zasad obowiązującej procedury karnej, to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel udowodnić winę oskarżonego (art. 5 § 1 k.p.k.). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami. Istota domniemania niewinności sprowadza się jak wiadomo do tego, że oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina nie zostanie mu udowodniona, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Ponieważ udowodnienie winy oskarżonemu musi

<p>być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości, czego nie można powiedzieć o przedmiotowej sprawie, dlatego też jedynym dopuszczalnym w tym stanie rzeczy rozstrzygnięciem, było wydanie wyroku uniewinniającego, co do czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania .</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy – wbrew argumentom skarżącego – nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, jak również błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku,</p>		

a tym samym brak było podstaw do uwzględnienia wniosku apelacyjnego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość zaskarżonego wyroku		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Ponieważ, co wykazano wyżej, zarzuty odwoławcze, zawarte w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie,		

zaskarżony wyrok – jako słuszny i odpowiadający prawu – należało w całości utrzymać w mocy.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

2	<p>O kosztach postępowania odwoławczego – mając na uwadze merytoryczną treść rozstrzygnięcia – orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Zgodnie z ww. przepisem kosztami sądowymi poniesionymi w niniejszej sprawie, należało obciążyć Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana